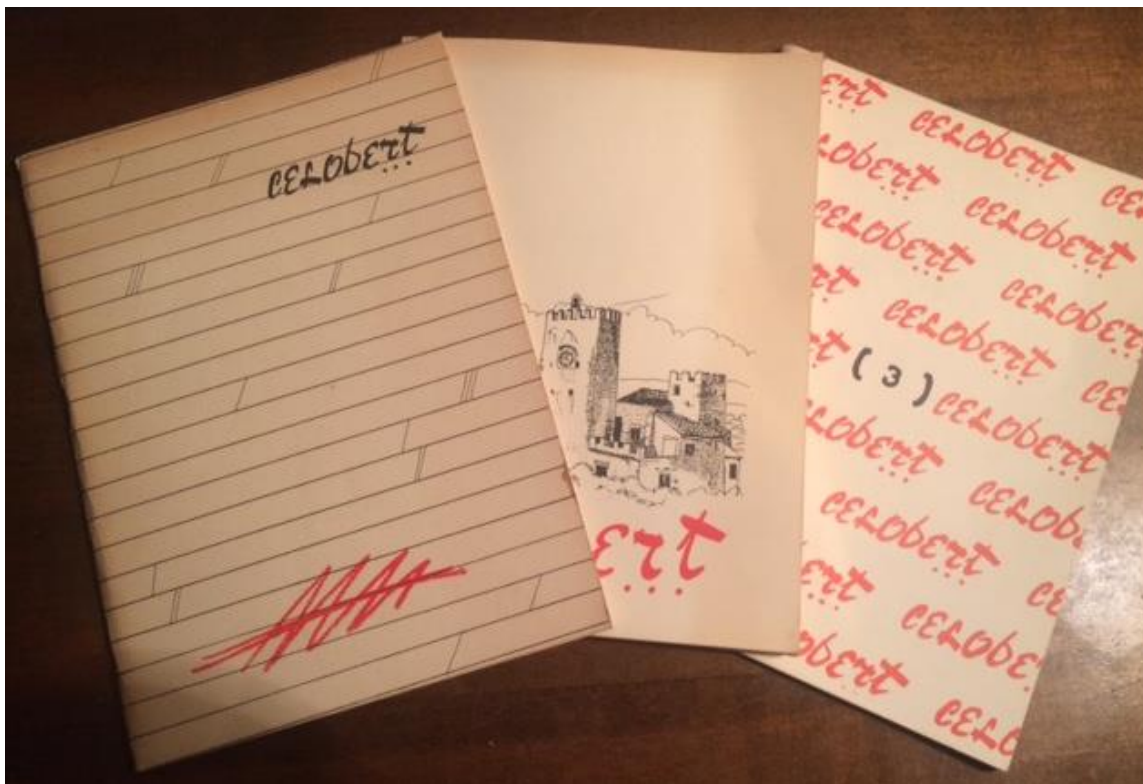

Celobert: el món era tan diferent!

Publicat el **18 de gener de 2016** per Vicent Partal i Montesinos al seu blog: MAILS PER A HIPÀTIA en <http://blocs.mesvilaweb.cat/vicent/>

Trobe per casa els tres números que es van editar de Celobert, una revista de literatura que vam fer els amics a Bétera entre el 1980 i el 1982. Després va eixir un número més a l'agost del 1982 dins la revista de festes però ja era una cosa molt diferent.

Els tres Celobert diguem-ne canònics eren unes revistes centrades en publicar textos literaris fets per gent del poble. Va ser una més de les iniciatives de l'efímera Biblioteca Pública de Bétera mentre aquesta va ser lliure. La primavera va durar molt poc. El PSOE local, vencedor en aquells anys en qualsevol contesa, tenia de cap de llista un feixista (literal: havia estat cap del Movimiento) que va dissimular un poc mentre va pensar que això de la democràcia anava de debò. Quan va

veure que podia ser igual de feixista sent del PSOE que del Movimiento es va acabar el suport i la permissivitat amb qualsevol projecte cultural que es fes al poble, especialment si era nacionalista com va ser el nostre cas.

De Celobert es van fer tres números. El primer (de Novembre de 1980) tenia 56 pàgines i una portada preciosa de Meli Aguilera, autor també del logo de la publicació. El segon (Maig 1981) tenia 80 pàgines i llom i la portada era un dibuix extraordinari del castell fet per Empar Estúrich. El tercer i darrer (gener de 1982) tornava a tenir 56 pàgines i una portada que diu que la vaig fer jo –cosa que no recorde en absolut.

En el primer volum escrivíem Francesc Xavier Sorlí (Paco Llach, perquè imitava a la perfecció Lluís Llach...) Josep-Francesc Alemany, Raquel Ricart (en la que deu ser la primera publicació d'una de les escriptores més interessants de la literatura catalana actual), Albert Dasí (el col·lega UlissesXX, director de l'Escola Gavina), la cantant Pepa Bes i jo mateix. Tots en català.

En el segon número tornaven a escriure Albert i Raquel i també escrivien Eloy Alamán i Paco Ibáñez. El volum presentava els treballs que havien guanyat els primers premis Vila de Bétera tant en català com en castellà i afegia un pròleg ni més ni menys que del gran poeta Marc Granell, que havia format part del jurat.

Pel que fa al tercer i darrer volum tornava a escriure Raquel (l'única autora que va escriure en tots tres) al costat del seu germà, l'avui conegudíssim actor Pep Ricart, d'Imma Taronger, Ana Torres, Jesús Dus i una persona que signa Sima i que no aconseguisc recordar qui era. De les col·laboracions dues eren en castellà i cinc en català, incloent-hi també un preciós pròleg de Vicent Escrivà.

Com és lògic els textos, vistos des d'avui, són d'una qualitat escassa. Tots teníem al voltant de vint anys i el que intentàvem era més aprendre a expressar-nos que una altra cosa. Aprendre a expressar-nos i obrir un combat per la presència pública de la llengua que estava molt més que mancada aleshores de qualsevol mitjà d'expressió.

En aquest sentit érem clars i contundents. Tots tres números tenien en la primera pàgina aquest text: 'CELOBERT: Pati interior de la casa per a donar aire i llum a les habitacions'. Pompeu Fabra. Diccionari general de la llengua catalana'.

Eren els anys duríssims de la batalla de València i aquell gest, consignat a més des de la Biblioteca Pública del poble, era una mostra de dignitat i una declaració pública. El tercer número, a més, estava dedicat en homenatge al Professor Manuel Sanchis Guarner i tenia en la darrera pàgina una llegenda indicant que havia estat publicat en el 50è aniversari de les Normes de Castelló.

A part de l'element literari, el que em crida més l'atenció és com de complicat era en aquella època publicar qualsevol cosa. Els textos nosaltres els fèiem a màquina i els portàvem a una impremta de València, que es deia Martín, on composaven les pàgines i imprimien els exemplars, que havien de tenir per força dipòsit legal, i que

finalment arribaven a nosaltres en caixes que destapàvem emocionats abans de repartir entre els amics, a la Biblioteca i a Ca Verdevio, per vendre'ls.

Vist des de la perspectiva del temps que vivim ara, des de l'era d'internet, aquesta publicació es pot dir que era literalment artesanal i que en conseqüència arribava a un rogle molt reduït de gent. A il·lusió, però, no ens guanyava ningú. Això puc certificar-ho. I segurament té la gran virtut d'haver estat el primer de tants i tants projectes com la colla hem posat dempeus des de fa ja prop de quaranta anys.